

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **M. G.**, zastoupeného Mgr. Bc. Jiřím Daňkem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře v Brně, Rašínova 2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, oddělení ostatních správních činností, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, vypraveného dne 8. 4. 2016, č. j. KUJI 30704/2016, sp. zn. OOSČ 1050/2015 OOSC/352/AS/3,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný rozhodl dne 8. 4. 2016 pod č. j. KUJI 30704/2016 tak, že zamítl dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu N. n. O., odbor dopravy a silničního hospodářství, č. j. MnnO-1788/15/Dop./Vít., ze dne 4. 11. 2015, na jehož základě bylo rozhodnuto o právech a povinnostech žalobce. Takovýmto rozhodnutím byl žalobce dle svého názoru žalovaným poškozen na svých právech, a proto se žalobou domáhá zrušení tohoto rozhodnutí, které napadal v celém rozsahu a navrhoval zároveň i zrušení rozhodnutí MěÚ N. n. O., jehož rozhodnutí předcházelo rozhodnutí žalovaného.

Dne 13. 11. 2015 bylo žalobci doručeno rozhodnutí MěÚ N. n. O., odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 4. 11. 2015, jakožto správního orgánu rozhodujícího v I. stupni, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, za což byla žalobci

v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost náhrady nákladů spojených s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání. V něm namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav věci, neodstranil rozpory, které vyplývají jak z výpovědi přestupce, tak i jednotlivých svědků, nevyjádřil se k některým důkazům, jež jsou součástí spisu a dále užil za důkaz listiny (úřední záznam ze dne 18. 4. 2015 a úřední záznam O podání vysvětlení ze dne 18. 4. 2015), které nemohou být za důkaz užity při jeho rozhodování o přestupku.

Žalobce poukazoval na rozporuplnost výpovědí, které byly učiněny před správním orgánem I. stupně, když zdůrazňoval, že z výpovědi žalobce samotného ze dne 18. 6. 2015 vyplynulo, že předjíždění vozidla PČR započal za benzínovou stanicí UNICORN, a to ve vzdálenosti cca 400 m, kdy končila plná čára a byla již vidět čára přerušovaná. Taktéž bylo uvedeno, že současně s vozidlem PČR předjížděl i před ním jedoucí vozidlo. Obdobným způsobem byl průběh předjíždění popsán svědeckou výpovědí svědkyně V. R. dne 18. 6. 2015, která uvedla, že: *„Jeli jsme od T. zhruba 400 m za benzínovou stanicí UNICORN, došlo k předjíždění ještě na plné čáře, avšak v dohledu již byla přerušovaná. Předjíždění bylo ukončeno již na přerušované čáře. Byli jsme si vědomi, že šlo o přestupek přejetí plné čáry, avšak ne na předjetí zákazu předjíždění ...“*.

Ačkoliv správní orgán I. stupně provedl výslech svědků prap. P. a prap. J. dne 4. 11. 2015, a to až po několikerém nařízení ústního jednání z důvodu opakované omluvy obou svědků, uvedl svědek prap. P.: *„Jeli jsme s kolegou J. po sil. I/23 od T. na N., jeli jsme vozidlem ....., v barvách policie a jeli jsme cca 70 km/h. Za značkou zákazu předjíždění, která je před benzínovou čerpací stanicí UNICORN nás začal předjíždět ....., předjíždění dokončil ještě před benzínovou čerpací stanicí, před křižovatkou. Následně byl pomocí výstražného znamení zastaven až za křižovatkou za benzínovou čerpací stanicí ...“*. Svědek prap. J. uvedl, že: *„Seděl jsem na místě spolujezdce jako velitel hlídky a jeli jsme po sil. I/23, ve směru T. N., v místě kde je svislou dopravní značkou zákaz předjíždění mot. vozidel i vodorovným značením na sil. I/23, v prostoru před odbočovacím pruhem před benzínovou stanicí bylo předjeto naše služební vozidlo vozidlem ....., myslím si, že před námi jelo ještě jiné motorové vozidlo, jehož typ a značku si již nepamatuji. Následně jsme na rovném úseku asi za 100 m za benzínovou čerpací stanicí vozidlo řádným předepsaným způsobem zastavili ...“*.

Žalobce ve svém odvolání proto upozorňoval na níže uvedené vyvstanuvší rozpory:

- Kde, resp. v jakém úseku silnice I/23 km 111 započalo předjíždění vozidla PČR vozidlem, které řídil žalobce.
- Kde, resp. v jakém úseku uvedené silnice předjíždění vozidla PČR vozidlem řízeným žalobcem skončilo.
- Kde, resp. v jakém úseku silnice I/23 km 111, bylo vozidlo žalobce zastaveno.

- Co se stalo s třetím vozidlem jedoucím před vozidlem PČR.

Žalobce poukazuje v podaném odvolání zejména na neúplnost skutkových zjištění prvostupňovým správním orgánem, který svoje rozhodnutí vystavěl zejména na výpovědích příslušníků PČR, a to J. P. a M. J., má za to, že takovýto postup rozhodujícího správního orgánu je nesprávný a zcela v rozporu se zásadou materiální pravdy, tj., úplného zjištění skutkového stavu věci. Domnívá se, že založení rozhodnutí správního orgánu o spáchání přestupku zejména na výpovědi policistů je v příkrém rozporu s výše uvedenou zásadou. Nelze přehlížet vyvstálé rozpory u ostatních důkazních prostředků příkládáním větší míry věrohodnosti výpovědím svědků jen z toho důvodu, že jsou ve služebním poměru, jakožto příslušníci PČR a žalobce, jako obviněný, může mít na věci určitý zájem. Taktéž nelze souhlasit s úvahou žalovaného, dle které: „*Je nepochybné, logické a zcela předvídatelné, že policisté v daném případě navíc služebně zařazení do dopravního inspektorátu budou v rámci výkonu svých služebních povinností detailně sledovat a dohlížet na bezpečnost a plynulost silničního provozu*“, , protože bylo-li by tomu skutečně tak, jak předkládá žalovaný, nevystaly by žádné rozpory ve výpovědích obou policistů, na něž výše poukazuje žalobce.

K tomuto žalobce odkázal na rozhodnutí NSS sp. zn. 6 As 22/2013 ze dne 22. 5. 2013, dle kterého platí následující: „*Dalším krokem je proto porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti. Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval NSS tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje. To vyplývá ze zásady presumpce neviny. Jejím nutným důsledkem je také fakt, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi nastávat zřídka). Věřohodnost obrany obviněného ovšem mohou snížit nejen důkazy provedené, ale i takové, jejichž provedení odmítl umožnit (srov. rozsudek NSS č. j. 7As 102/2010-86)*“.

Žalovaný si v napadeném rozhodnutí odporuje zvláště v tom ohledu, kdy výpovědi policistů hodnotí jako věrohodnější a konzistentnější nežli výpověď žalobce a svědkyně Rašovské (prvá věta druhého odstavce na str. 8 napadeného rozhodnutí), avšak současně dodává, že těmto svědeckým výpovědím obou policistů nelze přikládat vyšší váhu, nežli výpovědi svědkyně R. či žalobce samotného (druhá věta druhého odstavce na str. 8 napadeného rozhodnutí).

K výše uvedenému pak žalobce poukázal na rozhodnutí NSS sp. zn. 5As 32/2008 ze dne 28. 8. 2008, jenž uvádí: „*Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, nese správní orgán. Postupuje přitom dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále s.ř.s.) tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 s.ř.s., tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti. Jak již uvedl NSS např. v rozsudku ze dne 24. 5. 2005 č. j. 2As 46/2005-55:*

„Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby mohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se protiprávního jednání nedopustil“.

Žalovaný v rámci svého rozhodnutí nikterak nevyvrátil existující pochybnosti a rozpory ve věci, na něž bylo poukazováno žalobcem. Žalobce má za to, že požadavek na řádné odůvodnění a vypořádání se správním orgánem s provedenými či navrhovanými důkazy nenaplnil jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný. Žalovaný pouze alibisticky bez bližšího rozboru opakuje argumentaci správního orgánu I. stupně, kterou uplatnil v odůvodnění svého rozhodnutí.

Žalobce ve svém odvolání činil sporným tu skutečnost, že prvostupňový správní orgán užil jako důkazy úřední záznamy, což je v rámci rozhodování o přestupku zcela nepřípustné. V tomto se již vyjádřil NSS ve svém rozhodnutí sp. zn. 1As 96/2008 ze dne 22. 1. 2009 i rozhodnutí NSS sp. zn. 1As 34/2010 ze dne 9. 9. 2010, dle něhož platí, že: *„Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek, a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004)“.* Žalovaný se s touto námitkou vypořádal pouze bagatelizací, že Oznámení o přestupku sepsané policií, je nepochybně podkladem pro napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 50 odst. 1 správního řádu, když pod pojem „oznámení o přestupku“ podřadil veškeré úřední záznamy, které byly prvostupňovým správním orgánem nesprávně užity.

Žalobce ve vztahu k výše uvedeným existujícím rozporům, zejména v tom smyslu, kde skutečně došlo k předjetí policejního vozu žalobcem, navrhoval provedení rekonstrukce na místě samém. Žalovaný však takový důkazní návrh hodnotí jako nadbytečný, a to i přesto, že pouze díky tomuto důkaznímu návrhu je možné odstranit existující rozpory ve výpovědích svědků o místě předjetí policejního vozidla žalobcem. Žalobce odmítá, že by se snažil o vytváření důkazní nepřehlednosti v rámci projednání věci. Uvedl, že se od počátku řízení osobně a aktivně účastnil nařízených jednání, na která se však nedostavili řádně předvolaní svědci. Podotkl, že sám žalobce na počátku řízení předkládal do spisu listinné důkazy, jimiž byla fotodokumentace místa, kde došlo k předjetí vozidla PČR, místa kde došlo k zastavení vozidla žalobce a dále místa umístění jednotlivých dopravních značek, avšak tyto důkazní prostředky zůstaly bez odůvodnění správním orgánem. Jedinou možností, jak docílit odstranění všech pochybností o skutkovém stavu věci, je právě provedení rekonstrukce na místě samém, jestliže odstranění pochybností nepomohlo správnímu orgánu předložení podrobné fotodokumentace místa samého.

Žalobce konstatoval, že chybnost vydaného rozhodnutí žalovaného spadá zejména v nedostatečném vypořádání se s námitkami žalobce v rámci odvolacího řízení, ale i v ostatních skutečnostech, jež jsou uvedeny žalobcem v podané žalobě.

Navrhoval proto, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, ale i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 4. 11. 2015 bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žádal dále, aby soud závázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, jakým způsobem žalovaný věc posoudil s tím, že na svých

závěrech setrvává. Žalobce v podané žalobě především znovu opakuje námitky, které byly součástí podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a které byly řádně vypořádány v žalobou napadeném rozhodnutí.

Není pravdou, že by si žalovaný odporoval při svém přezkoumávání s ohledem na obsah druhého odstavce na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Výpovědím obou policistů nebyla a priori přikládána vyšší váha, ale v rámci provedeného dokazování byly tyto výpovědi, a to s ohledem na všechny okolnosti, které vyplývají ze spisového materiálu a jsou průkazné, vyhodnoceny jako věrohodné, validní, logické a konzistentní.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný řádně vypořádal s námitkami žalobce a logicky i podrobně vysvětlil své úvahy, které ho vedly k závěrům při přezkoumávání správnosti a zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný řádně vypořádal všechny odvolací námitky žalobce, tzn. i ty, ve kterých poukazoval na údajné pochybnosti a rozpory ve věci. Toto vypořádání je součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval její zamítnutí.

Z připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti:

Policie ČR, Územní odbor Třebíč, Dopravní inspektorát 18. 4. 2015 sepsala úřední záznam o podání vysvětlení, v němž uvedla, že řidič M. G. uvedl k přestupku proti BESIP, že předjíždění, které bylo zakázáno DZ B21 a DZ V1a, že spěchal, kdy jeho spolujedoucí V. R. na něho naléhala, že musí stihnout křtiny, z toho důvodu nerespektoval výše uvedené dopravní značky a předjížděl vozidla jedoucí v pravém jízdním pruhu. Dále uvedl, že chtěl na místě zaplatit blokovou pokutu a nebyl si vědom toho, že tento přestupek nelze řešit v blokovém řízení.

Stejný obsah má i úřední záznam z téhož dne sepsaný policisty M. J. a J. P., policisty, kteří měli přestupkové jednání žalobce zjistit a dále součástí policejního spisu jsou dvě fotografie z místa, kde mělo dojít ke spáchanému přestupku a místa, kde došlo k zastavení řidiče vozidla.

Poté, kdy policie postoupila spis MěÚ N. n. O., odbor dopravy a silničního hospodářství, tento orgán 4. 5. 2015 oznámil zahájení o řízení přestupku a předvolal k nařízenému ústnímu jednání žalobce.

Na nařízené jednání se dostavil jeho právní zástupce, kdy v řízení bylo konstatováno poučení obviněného, bylo konstatováno sdělení obvinění, dále pak záznamy o přestupcích v EKŘ, když zástupce obviněného z přestupku uvedl, že tento trvá na svém osobním vyjádření k celé věci, když po seznámení s obsahem spisu navrhuje, aby tento byl doplněn o výslech svědků, a to zasahujících policistů J. a P. a svědky V. R.

18. 6. se k přestupkovému jednání před správním orgánem I. stupně vyjádřil samotný obviněný z přestupku, který uvedl, že předjíždění zahájil až za křižovatkou za benzinovou stanicí UNICORN, zhruba 400 m, kdy končila plná čára a už viděl přerušovanou čáru. Předjížděl policejní vozidlo a před ním ještě jedno jedoucí vozidlo. Předjížděl z důvodu,

že spěchal na křtiny. Na dotaz svého právního zástupce, zda může uvést, kde je svislá dopravní značka zákaz předjíždění, uvedl, že je cca 0,5 km před křižovatkou u benzinky UNICORN. Dále pak uvedl, že za zmíněnou křižovatkou není jiná svislá značka zakazující předjíždění. Uvedl, že on jel rychlostí max. 90 km/h, takto odpověděl i na otázku, jakou rychlostí jela předjížděná vozidla. Téhož dne se dostavila k ústnímu projednání přestupku a byla slyšena jako svědkyně V. R., spolujezdkyně ve vozidle žalobce v den, kdy mělo dojít k přestupkovému jednání a ta po zákonné poučení svědka uvedla, že s žalobcem jeli od T., zhruba 400 m za benzínovou stanicí UNICORN, došlo k předjetí ještě na plné čáře, avšak v dohledu již byla přerušovaná. Předjíždění bylo ukončeno již na přerušované čáře. Byli si vědomi, že šlo o přestupek přejetí plné čáry, avšak ne na předjetí na zákazu předjíždění, jelikož křižovatka ruší zákazovou značku. Předjeli policejní auto, jelikož se jim zdálo, že jede pomalu. Jeli na křtiny, spěchali a řidič byl pod nátlakem kvůli svědkyni a její rodině, protože se obávala, že přijedou pozdě. Na dotaz, kde je umístěna svislá DZ zakazující předjíždění v daném úseku, odpověděla, že je určitě umístěna na přehledném místě před čerpací stanicí zhruba 300 - 400 m. Na další dotaz pak odpověděla, že tato značka se za čerpací stanicí již neopakuje.

Pokud jde o zasahující policisty, ti byli vyslýcháni ve věci jako svědkové a po řádném poučení svědek pprap. J. P. uvedl, že jeli s kolegou J. po silnici I/23 od T. na N., jeli vozidlem ..... v barvách policie a jeli cca 70 km/h. Za značkou zákaz předjíždění, která je před benzínovou čerpací stanicí UNICORN, je začal předjíždět ....., předjíždění dokončil ještě před benzínovou čerpací stanicí, před křižovatkou. Následně byl pomocí výstražného znamení zastaven až za křižovatkou za benzínovou čerpací stanicí. Po zastavení se řidič prokázal platnými doklady a s přestupkem souhlasil. Uvedl, že si je vědom přestupku, že předjížděl v zákazu předjíždění a na plné čáře, a že spěchají na křtiny, byli oblečení svátečně. Policisté mu sdělili, že tento přestupek nelze řešit v blokovém řízení, a že přestupek bude oznámen na MěÚ N. Spolujezdkyně se chovala vůči řidiči hystericky, nadávala mu, policistům sdělila, že klidně zaplatí velkou pokutu na místě, ale že hrozně spěchají. Na řidiče si vzali telefon, napsali si jeho nacionály i vozidla a pustili je.

Svědka pprap. M. J. po zákonném poučení uvedl, že seděl na místě spolujezdce jako velitel hlídky a jeli po silnici I/23 ve směru T. – N., v místě, kde je svislou dopravní značkou zákaz předjíždění motorových vozidel i vodorovným značením na sil. I/23, v prostoru před odbočovací pruhem před benzínovou stanicí, bylo předjeto jejich služební vozidlo vozidlem ....., myslí si, že před nimi jelo ještě jiné motorové vozidlo, jehož typ a značku si již nepamatuje. Následně na rovném přehledném úseku asi za 100 m za benzínovou čerpací stanicí vozidlo řádným předepsaným způsobem zastavili. Vysvětlili řidiči, čeho se dopustil, že tento přestupek nelze řešit na místě v blokovém řízení, s čímž on souhlasil, ale jeho přítelkyně na místě spolujezdce uvedla „Dejte nám nějakou větší pokutu, ať nemusíme ke správnímu řízení“. Policisté řidiči věc znovu vysvětlili, řekli, že věc předají na MěÚ do N., provedli fotodokumentaci a tím to skončilo. Řidič na místě uvedl, že si je vědom přestupku, ale že si myslel, že předjíždění v zákazu lze vyřešit blokově na místě, a že důvodem jeho jednání byl spěch na křtiny.

4. 11. 2015 MěÚ N. n. O. vydal rozhodnutí, kdy bylo rozhodnuto tak, že žalobce je vinen z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o silničním provozu, kterého se dopustil nedbalostním jednáním tím, že dne 18. 4. 2015 v 10.40 hod. na sil. I/23, na 111 km u čerpací stanice UNICORN, v k. ú. obce ....., ve směru jízdy na ....., při řízení motorového vozidla tov. zn. ...., RZ ..... nerespektoval svislou dopravní značku B2 1a (zákaz

předjíždění) a vodorovnou dopravní značku č. V 1a (podélná čára souvislá). Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchání výše uvedeného přestupku se obviněnému ukládá podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Dále byl žalobce zavázán dle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích k úhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že po prostudování celého spisu zn. MNnO-600-21/15/Dop/Vít., zhodnocení všech důkazů a při uplatnění zásady volného hodnocení důkazů vzal za zjištěné a prokázané, že se obviněný dopustil jednání, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, tedy dne 18. 4. 2015 prokazatelně nerespektoval zákazovou dopravní značku č. B21a a vodorovnou dopravní značku č. V1a. Svědčí pro to jak kompletní spisový materiál Policie ČR (oznámení přestupku, úřední záznam o podání vysvětlení, úřední záznam, fotodokumentace), tak svědecké výpovědi zakročujících policistů.

Jak úřední záznam ze dne 18. 4. 2015, tak výpovědi svědků – policistů u správního orgánu jsou konzistentní a logicky navazující, správní orgán neshledal žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by k výše uvedenému přestupku nedošlo. Obviněný se svým vozidlem předjížděl policejní vozidlo, kdy toto policisté viděli bezprostředně, bezpečně určili, že tento manévr započal za dopravní značkou č. B21a před benzínovou čerpací stanicí UNICORN, tzn. před křižovatkou, která by zákaz vyplývající ze svislé dopravní značky na vzdálenější hranici zrušila, jak poukazoval ve své obhajobě obviněný. Policisté jednali ze své služební povinnosti a na rozdíl od obviněného a svědkyně R. neměli důvod skutečnosti, které viděli, jakkoliv zkreslovat. To, že byl obviněný zastaven až za předmětnou křižovatkou, jak vyplývá z fotodokumentace, je zcela logické, neboť nějakou dobu muselo trvat, než došlo k zastavení vozidla obviněného. Na základě výše uvedeného správní orgán nepovažuje za nutné pro zjištění skutkového stavu věci dále doplňovat spisový materiál o další důkazy.

K uložené sankci pak v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že při stanovení druhu sankce a její výměry správní orgán v souladu s ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a osobě pachatele. Za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o silničním provozu je dle citovaného zákona možno uložit pokutu v rozmezí od 5.000 do 10.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel od 6 měsíců do 1 roku. Při stanovení sankce a její výměry hodnotil správní orgán všechny předložené důkazy, jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Jako přitěžující okolnost vzal v úvahu to, že došlo k nerespektování zákazu předjíždění na frekventovaném místě, kde je s ohledem na dopravně technickou situaci (odbočovací pruh k benzínové čerpací stanici, následná křižovatka) více než žádoucí dodržovat dopravní značení, kdy jeho nedodržení vnímá správní orgán jako značně společensky nebezpečné jednání a spěch na křtiny, jako obhajoba, proč došlo k porušení zákazu předjíždění, není argument, který by toto vědomé nedbalostní jednání ospravedlňoval. Jako polehčující okolnost vzal správní orgán skutečnost, že obviněný svým jednáním nezpůsobil žádné majetkové škody či újmu na zdraví, obdobného přestupku se v minulosti nedopustil, proto uložil pokutu i zákaz činnosti ve výši uvedené ve výroku

rozhodnutí a má za to, že tyto sankce jsou dostačující k zajištění výchovného cíle a splnění požadavku jak individuální, tak i generální prevence.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání a námitky, které v něm uváděl, jsou v podstatě totožné s žalobními námitkami. V odvolání věc hodnotil tak, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, že se správní orgán řádně nevypořádal s rozdílnými výpověďmi žalobce, jeho spolujezdkyně a policistů a navrhoval ke zjištění řádného stavu věci provedení rekonstrukce na místě samém.

Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí s odvolacími námitkami žalobce vypořádal tak, že uvedl, že správní orgán I. stupně správně posoudil věrohodnost a logičnost důkazů svědeckými výpověďmi policistů pprap. J. P. a pprap. M. J. ve vztahu k úřednímu záznamu policie ze dne 18. 4. 2015, který pochopitelně není důkazem, ale je podkladem pro napadené rozhodnutí. Odvolací správní orgán se v plném rozsahu ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, ke kterým dospěl při hodnocení těchto provedených důkazů. Je nepochybné, logické a zcela předvídatelné, že policisté v daném případě navíc služebně zařazení do dopravního inspektorátu budou v rámci výkonu svých služebních povinností detailně sledovat a dohlížet na bezpečnost a plynulost silničního provozu. Policisté vykonávali řádně svoje služební povinnosti a na věci nemají naprosto žádný zájem, a to na rozdíl od obviněného a jeho spolujezdkyně ve vozidle, svědkyně V. R. Není rozporné, že obviněný jako řidič spěchal na křtiny a svědkyně V. R. mu tuto okolnost zjevně připomínala, o čemž hovořila i s policisty na místě šetření přestupku. Skutečnost, že obviněný se svědkyní zjevně spěchali na křtiny, je zcela nerozhodná, a to z důvodu, že se v žádném případě nejedná a ani nemůže jednat o okolnost, která by mohla ospravedlnit skutek obviněného spočívající v porušení zákazu předjíždění v daném místě. Vzhledem k tomu, že policisté jeli ve služebním vozidle viditelně označeném znaky a logem policie, musel si být obviněný jednoznačně vědom toho, že jeho jízdní úkon předjíždění bude ze strany policistů přítomných ve služebním vozidle policie podroben posouzení, zda nedošlo k porušení pravidel silničního provozu. I přes tuto zcela zjevnou a logickou skutečnost, obviněný nepochybně a jednoznačně porušil zákaz předjíždění vyplývající ze svislé dopravní značky č. B21a ve výše popsáném místě u čerpací stanice UNICORN a dopustil se tak protiprávního jednání a vědomě spáchal výše uvedený přestupek. V daném řízení nevystaly, jak uvedeno, takové rozpory mezi provedenými důkazy, které by způsobily vznik pochybností o spáchání výše uvedeného přestupku obviněným. To, že se v řízení vyskytují protichůdná tvrzení na straně obviněného a svědků, kteří byli přítomni spáchání přestupku a vnímají jeho průběh a okolnosti svými smysly, není nijak neobvyklá a lze je v sankčním řízení i předpokládat. Odvolací správní orgán se v plném rozsahu ztotožňuje se závěry provedeného dokazování správního orgánu I. stupně, když neuvěřil tvrzení obviněného a svědkyně V. R., kteří shodně tvrdí, že obviněný započal předjíždění vozidla policie za benzínovou čerpací stanicí UNICORN, a to ve vzdálenosti cca 400 m, kdy končila plná čára a již byla vidět čára přerušovaná. Je vyvozováno, a to správně, že obviněný má na dané věci ve vedeném řízení o přestupku eminentní zájem s ohledem na právní následky projednávaného protiprávního jednání v podobě sankcí pokuty a zákazu činnosti řízení motorových vozidel, které mu za spáchání předmětného přestupku reálně hrozí. Svědkyně Rašovská obviněného ve zjevné snaze zbavit se právních následků jeho protiprávního jednání zjevně podporuje, což vyplývá i z výpovědi policistů, kteří mj. uvedli, že svědkyně na místě šetření přestupku policistům sdělila, že klidně zaplatí velkou pokutu, ale ať nemusí ke správnímu řízení, že hrozně spěchají. Odvolací správní orgán ve shodě se správním orgánem I. stupně neshledal ve svědeckých výpovědích výše jmenovaných policistů žádné rozpory, které by byly způsobitelné zpochybnit jejich věrohodnost a validitu. Oba policisté vypovídali ve

vzájemném souladu a z jejich svědeckých výpovědí jednoznačně a nepochybnitelně vyplývá, že obviněný započal jízdní úkon předjíždění nepochybně za svislou dopravní značkou č. B 21a před benzinovou čerpací stanicí UNICORN. Policisté, kteří jsou služebně zařazeni do útvaru dopravního inspektorátu, a jsou znalí způsobu popisu skutku, vypovídali ve svých svědeckých výpovědích jasně a přesvědčivě, oba popsali, že k předjíždění ze strany obviněného došlo v úseku platnosti předmětné svislé dopravní značky ještě před předmětnou benzinovou čerpací stanicí popisováno ve směru, kterým jeli. Svědek P. navíc specifikoval i místo ukončení jízdního úkonu předjíždění obviněného, když vypověděl, že obviněný předjíždění dokončil ještě před benzinovou čerpací stanicí. Místo započetí předjíždění vozidla policie obviněným je zcela zřejmé ze svědeckých výpovědí obou policistů, tedy že k předjíždění došlo před čerpací stanicí, a nikoliv a za ní, jak účelově uvádí obviněný a svědkyně R. Mezi výpověďmi policistů nejsou žádné rozpory. Obviněným namítané údajné rozpory o tom, kde bylo vozidlo obviněného hlídkou policie zastaveno, a co se stalo s třetím vozidlem jedoucím před vozidlem policie, jejich vypořádání jsou pro dané řízení zcela bezpředmětné. Je totiž zřejmé, že vozidlo obviněného bylo zastaveno až v prostoru pozemní komunikace za křižovatkou, což všichni shodně uvádějí, nejsou v této otázce naprosto žádné rozpory a rozdíly v pouhých odhadech vzdálenosti od křižovatky do místa zastavení vozidla řízeného obviněným jsou pro danou věc naprosto bezvýznamné a nemohou žádným způsobem zasáhnout do řádného prokázání spáchání předmětného přestupku. Stejně jako otázka, co se stalo s třetím vozidlem jedoucím před vozidlem policie, která je pro posouzení jednání obviněného zcela bezvýznamná, neovlivňující skutkové okolnosti věci. Je pochopitelné, že policisté nevěnovali vozidlu, které mělo jet před nimi, žádnou zvýšenou pozornost. Zcela bez důkazního významu by bylo zkoumat, v jakém směru jízdy toto neztotožněné vozidlo pokračovalo po projetí křižovatkou. Pokud by správní orgán I. stupně prováděl dokazování i k těmto pro obviněného nezodpovězeným otázkám, došlo by jen k zabřednutí do řešení otázek, které nemají pro prokázání skutku obviněného žádný právně relevantní význam. Odvolací správní orgán to chápe jen jako účelovou snahu obviněného odvrátit pozornost od právně relevantních skutečností, které jsou pro prokázání předmětného skutku skutečně významné a zásadní. Není pravdou, že by správní orgán I. stupně oznámení policie a jeho součástí použil jako důkazní prostředek v provedeném řízení. Oznámení o přestupku sepsané policií je nepochybně podkladem pro napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 50 odst. 1 správního řádu, ve kterém je stanoveno, že podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Porovnání obsahu oznámení policie a obsahu svědeckých výpovědí, které byly provedeny v řízení o přestupku, je na místě a neodporuje procesním zásadám správního řízení trestního.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 4. 10. 2017, když zástupce žalobce trval na žalobě a uvedl, že prvostupňový správní orgán i žalovaný rozhodli na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Uvedl, že v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně žalobce do spisu dodal i fotografie z místa údajného přestupku a navrhoval právě s ohledem na předložené fotografie, aby byla ve správním řízení provedena rekonstrukce na místě samém, a aby bylo najisto postaveno, kde k předjíždění došlo.

Zástupce žalovaného u soudního jednání uvedl, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přesně a srozumitelně popsáno přestupkové jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Žalovaný trvá na tom, že skutkový stav byl řádně zjištěn, a pokud žalobce zpochybňuje výpovědi svědků – policistů, v tomto směru žalovaný odkázal na

judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že pokud v případě policistů není prokázána nějaká přehnaná horlivost, lze mít jejich výpovědi za pravdivé, neboť policisté pouze plnili své služební povinnosti, na rozdíl od obviněného z přestupku, který má zájem na příznivém výsledku ve svůj prospěch. Situace, že by policisté v tomto konkrétním případě vyvíjeli přehnanou horlivost, prokázána nebyla, a ani se v dané situaci nejedná o dvě naprosto rozdílné verze příběhu, což dost často bývá např. při přestupku týkajícího se telefonování při jízdě, nepřipoutání se bezpečnostními pásy apod. Za daného stavu věci nepokládal žalovaný za důležité provádět žalobcem navržený důkaz, a to rekonstrukcí na místě samém. Proč tomu tak bylo, s tím se žalovaný řádně vypořádal ve svém rozhodnutí. Navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně věc posoudil tak, že se zcela ztotožňuje s rozhodnutím žalovaného a je plně v souladu také s tím, jak je odůvodněno jeho rozhodnutí. Soud dospěl také k závěru, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutečný stav věci, a že bylo bezpečně prokázáno, že žalobce předjížděl vozidlo policistů v místě, kde nerespektoval svislou dopravní značku B 21a – zákaz předjíždění a vodorovnou dopravní značku V1a – podélná čára souvislá.

Soud, tak jako správní orgány, nemá nejmenší důvod pochybovat o výpovědi policistů, policistů z dopravního oddělení, kteří vykonávali běžnou služební činnost, při níž zjistili uvedené přestupkové jednání žalobce. Nebylo prokázáno, že by tyto policisté vyvíjeli nějakou přílišnou horlivost při zjištění uvedeného přestupku a jednání s žalobcem, z níž by vyplývalo, že jejich jednání či chování je nějak neobvyklé, než že běžně plnili své služební povinnosti při zajišťování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Policisté tedy neměli naprosto žádný zájem na tom, aby žalobce usvědčili z jednání, kterého by se nedopustil, naopak žalobce a svědkyně R., která v uvedené době jela s žalobcem jako spolujezdkyně, samozřejmě zájem na vyřízení věci ve prospěch žalobce měli, a to s ohledem na skutečnost, že za uvedené přestupkové jednání žalobci hrozil nejenom finanční postih – pokuta, ale i zákaz řízení motorových vozidel na určitou dobu, což je zajisté v případě každého řidiče motorových vozidel pro něho citelný zásah. To, že zájem na kladném vyřízení věci ve prospěch žalobce měla i svědkyně R. je pochopitelné, vyplývá to z toho, že byla zajisté ve velmi dobrých vztazích s žalobcem, neboť s ním v autě cestovala společně na křtiny, byla, jak vyplývá ze záznamu policie, při zastavení žalobce nervózní z toho, že na křtiny spěchají a nervozita byla z jejího chování patrná.

Soud zde pak uvádí, že se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že rozhodnutí žalovaného bylo opřeno o svědecké výpovědi policistů, a že nebyl prováděn důkaz připojeným spisem policie. Nicméně pro dokreslení celé situace a přestupkového jednání byl spis policie také důležitý a je pochopitelné, že byl v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu také podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí.

Provedení důkazů fotografiemi, které založil žalobce do spisu nebo provedením rekonstrukce na místě samém by i dle názoru soudu nemohlo k objasnění věci ničím přispět, když soud uvedl, že z výpovědi policistů – slyšených jako svědků, byl skutkový stav náležitě zjištěn a žalovaný správně zdůvodnil, proč výpovědi těchto svědků přikládal větší význam,

neboť nejsou pochybnosti o věrohodnosti této výpovědi na rozdíl od výpovědi žalobce a svědkyně R., kteří měli na kladném vyřízení věci ve prospěch žalobce zájem. Rekonstrukce na místě samém by také nemohla přinést nic nového a pro zjištění přestupkového jednání žalobce samozřejmě neměla žádný význam ani ta skutečnost, že žalobce předjížděl nejenom policejní vozidlo, ale ještě i jiné vozidlo, které jelo před policisty. Je pochopitelné, že na toto vozidlo se policisté nezaměřili, neboť u řidiče jiného vozidla zřejmě k žádnému přestupkovému jednání nedošlo a není tedy ani rozhodující, zda toto vozidlo odbočovalo či nikoliv.

Soud tedy shrnuje, že provedení dalších důkazů, a to ať už by šlo o rekonstrukci na místě samém, či důkaz fotografiemi, které založil do správního spisu žalobce, by nemohlo zvrátit zjištěný skutkový stav věci, tedy to, že žalobce předjížděl policejní vozidlo v místech, kde je to zakázáno.

Soud tedy shrnuje, že žaloba žalobce důvodná ze shora uvedených důvodů není, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. října 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
E. D.